

leto 2000

št. 5

B I L T E N

VSEBINA

UVODNA RAZMIŠLJANJA	1
ALPINIZEM	3
ŠPORTNO PLEZANJE	4
NAŠI NAJMLAJŠI	7
PRVA 7b	8
KAMNIŠKA SMER ALI...	9
Z BOARDOM PO TURSKEM ŽLEBU	10
ZAPISKI IZ DNEVNIKA...	11
PRVA POSAVSKA HIMALAJSKA ODPRAVA	19

Zbralila in uredila:
Gorazd Pozvek in
Danica Pozvek Vidmar
Senovo, junij 2000

UVODNA RAZMIŠLJANJA

Leto je naokoli, moje tretje leto vodenja kluba se je že izteklo. Kot do sedaj, so se zopet pokazale tako dobre strani naše majhnosti, kot tudi slabosti.

Naše delo z najmlajšimi, ki se ukvarjajo predvsem s športnim plezanjem, je bilo še vedno v rahlem vzponu, saj smo obdržali podobne rezultate na tekmah za državno prvenstvo, dobili novega kategoriziranega športnika s perspektivnim razredom, že na začetku letosnjega leta sta tudi dva, ki še nista dosegla tega razreda, že preplezala smeri, ki jima bosta prinesla prav tak status v naslednjem letu, dobili pa smo tudi drugega reprezentanta, in sicer v najmlajših kategorijah. Poleg tega pa je bila preplezana smer z oceno 8b/b+, kar je tudi nekaj tako velikega, da si to navadni smrtniki v klubu kar težko predstavljamo. No, to vse so tiste pozitivne stvari, ki se jih moramo le veseliti, seveda pa so vedno posredi tudi take, kjer se je potrebno pravočasno zamisliti.

Malo zaskrbljujoče je dejstvo, da med najmlajšimi, ki trenirajo športno plezanje, ni videti tistih, ki se bodo v bližnji prihodnosti lahko udeleževali tekem in nas dostojo predstavljali, razen če se res ne zgodi nek presenetljiv preobrat. Bolj pa je zaskrbljujoče, da so se pri najboljših plezalcih prvič začele pojavljati športne poškodbe, ki jih do sedaj ni bilo. To kaže na to, da so se pri načrtovanju treningov naredile napake oziroma, da so se napake delale pri treningu. Verjetno pa so za to tudi globlji vzroki, ki pa izhajajo iz naše majhnosti. Na področju občine in tudi Posavja ni pravih objektov za treniranje, saj imamo le eno manjšo steno in en primeren »boulder«, zato so tudi treningi enolični in manj kvalitetni, kot bi lahko bili, če bi lahko trenirali na različnih plezalnih stenah. Ob osebnih ambicijah najboljših dveh plezalcev, je težko zahtevati, da naj se posvetita le delu z drugimi, ki obetajo.

Ko je bila peščica aktivnih članov lani na odpravah, so nas pri delu z mlajšimi rešili člani kluba, ki se sami aktivno sploh ne ukvarjajo s športnim plezanjem in lahko smo zelo veseli, da so se sploh tako angažirali in vse skupaj še presneto dobro izpeljali. Zato se jim tudi tu iskreno zahvaljujem.

Sicer pa je bilo to leto največjih organizacijskih naporov do sedaj in izvedbe dveh odprav: ene manjše v Severno Ameriko in naše prve himalajske odprave, ki je zahtevala od nas veliko naporov, predvsem organizacijskih. Tako so bile tudi vse aktivnosti na področju alpinizma podrejene obema visokima ciljema, in sicer: da bi se prvič povzpeli na osem tisočak, da bi prosto preplezali eno najizivalnejših sten na svetu, steno El Capitana in da bi bila opravljena prva slovenska ženska ponovitev smeri Nos v isti steni.

Tako je seveda vsak od članov obeh odprav imel svoje ambicije in zato smo vsi prelili veliko znoja, plezali, tekli, prenašali platenke, napolnjene z vodo, po vseh okoliških hribih in zopet plezali, tekli... Obe odpravi sta bili na koncu uspešni. Prva posavska himalajska odprava je dosegla zastavljeni cilj, saj sta se dva člana povzpela na 6. najvišji vrh na svetu - 8201 meter visoki Čo Oyu. Seveda je ostalo

malo grenkega priokusa, ker ni uspelo, da bi stal na vrhu tudi eden od nas – Posavcev. Ker pa je bilo to za večino članov prvo srečanje s Himalajo, smo se predvsem veliko naučili, hkrati pa naredili vse, predvsem pa veliko dela na gori, da je to uspelo našima dobrima prijateljem, ki sta bila pravi čas na pravem mestu.

Odprava v Ameriko pa je potrdila, da imamo v klubu trenutno eno najboljših alpinistk v Sloveniji, ki ji je, poleg tehnične ponovitve smeri Nos, uspelo preplezati še več drugih težkih smeri in tako pridobiti tudi status kategorizirane športnice. Pa tudi pri prosti ponovitvi smeri »Free Reder« ni dosti manjkalo. Nekateri izzivi morajo ostati tudi vnaprej.

Seveda pa so vse te aktivnosti v preteklem letu pobrale obilico energije, ki jo je nekaj časa pri delu v klubu zmanjkovalo, toda pomlad je poleg sonca in toplote prinesla tudi nove izzive, nove sanje... Po treh letih smo na dobri poti, da zopet izpeljemo alpinistično šolo, v katero so se vključili predvsem naši športni plezalci in tudi nekaj novih članov.

Tudi pri izobraževanju strokovnih kadrov nismo spali, saj smo dobili dva nova inštruktorja alpinizma kot tudi športnega plezanja. Pred sabo pa imamo že nove načrte.

Seveda pa je za vse to bilo potrebno ustvariti tudi primerno materialno osnovo. Mislim, da sem v teh letih na področju vodenja kluba zagotavljal, da so bili ti temelji trdni, in skrbel tudi, da se je prepoznavnost kluba v okolju vseskozi postopno povečevala. Seveda tega sam vsekakor ne bi zmogel, zato se na koncu zahvaljujem vsem članom izvršnega odbora, ki so mi pri organizacijskem delu največ pomagali, hkrati pa pozivam tudi vse ostale, mlajše, da se čim aktivneje vključijo v delo kluba, saj bomo le tako lahko delali uspešno tudi vnaprej.

Preteklo leto je bilo na alpinističnem področju razburkano tudi nasploh, tako v Sloveniji, kot po svetu. Humar je največje napore iz težke himalajske stene prinesel preko interneta tako rekoč v naše dnevne sobe in pisarne, ljudje so deset dni živeli in dihal z njim, alpinizem je začel zanimati že vsakega »navadnega« človeka. Prav na tem področju pa vidim, da bi se lahko umestili tudi mi, in to prav s pomočjo naših mladih članov, ki jim ta medij ni tuj, prav nasprotno. Zato moramo vztrajati, da si čim prej uredimo svojo spletno stran na internetu, kjer bomo lahko tudi širšim množicam pokazali, kaj in kako delamo.

Gorazd Pozvek

ALPINIZEM

Leto je naokoli in spet je prišel čas, da se srečamo in predebatiramo, kaj smo naredili, česa nismo in kaj bi lahko, pa tega iz različnih razlogov nismo.

Lahko pohvalim vse tiste, ki so se skozi vso leto trudili, ali pa grajam tiste, ki so se raje posvečali drugim stvarem. Vsekakor pa vlada v klubu pozitivna energija, ki se počasi a vztrajno širi in vpliva na vse, ki so tako ali drugače povezani s plezanjem.

Večkrat poudarjam, da smo majhen klub z omejenimi možnostmi, kajti oddaljenost od najbližjih gorstev je dejstvo, ki ga žal ne moremo spremeniti.

Toda kljub temu smo dokazali, da znamo delati in se truditi, saj se lahko postavimo ob bok z večimi klubji in organizacijami.

Dokazov za to je dovolj. Organizirali in izvedli smo številni akcije in odprave.

Najbolj odmevna je bila vsekakor uspešna posavska himalajska odprava na šesti najvišji vrh sveta - 8201 m visok CHO OYU. Na odpravi so sodelovali štirje člani društva, in sicer: Marjan Zver - vodja odprave,

Gorazd Pozvek,
Bojan Kurinčič in
Matej Zorko.

Poleg tega je za realizacijo odprava potrebovala še več alpinistov, ki so se preko razpisa vključili v ta projekt. V slabih dveh mesecih, kolikor je trajala odprava, je dvema članoma, Francu Oderlapu ter Primožu Štularju uspel vzpon na vrh brez dodatnega kisika in brez pomoči višinskih nosačev. Žal je po tem uspehu nastopilo obdobje slabega vremena, zato so se morali ostali, ki so prav tako čakali svojo priložnost za naskok na vrh, umakniti ekstremnim pogojem, ki vladajo ob takem vremenu. Slabo vreme se je še nadaljevalo, zato se je odprava končala obleganje gore. Domov so se vrnili brez poškodb.

Prav tako uspešno, vendar malo drugače, pa sta plezala v Ameriki Andrej Sotelšek in Sandra Voglar. Oba sta že prekaljena plezalca ameriških pok, saj sta odšla plezat preko luže že kar nekajkrat. V dobrih dveh mesecih plezanja, se jima je nabralo kar lepo število vzponov. Najbolj odmevni med njimi je bil vzpon čez El Capitan po smeri Nos, ki sta ga opravili Sandra ter njena soplezalka Tanja Rojs. Vzpon dveh plezalk je pomenil tudi prvo slovensko žensko ponovitev te smeri v 1100 m visoki steni El Capitana. V zloglasni steni je svoje sposobnosti preizkušal tudi Andrej s svojim soplezalcem Andrejem Grmovškom. Plezala sta smer »Free rider«, ki sta jo skušala ponoviti prosto, se pravi brez uporabe tehničnih pomagal za napredovanje. Zaradi težav, ki se stopnjujejo proti vrhu, plezalcema ni uspelo prosto ponoviti zadnji težek raztežaj, saj sta bila po dolgem in napornem plezanju že zelo dehidrirana in izčrpana. Preplezana smer je tako dobila oceno VII, A1.

Organizirali smo alpinistično šolo, ki se je udeležilo zadostno število tečajnikov, da je nemoteno potekala. Vsa teoretična predavanja in praktične vaje so končane, tako

da manjkajo samo še izpiti, ki pa bodo na koncu leta. Seveda pa bo potrebno tudi še veliko plezanja v hribih, kjer se bo vsa pridobljena znanja postavilo na preizkušnjo.

Če sem bil prejšnja leta kritičen do razvoja tega športa pri nas, sem sedaj presenečen, saj so se želje in cilji, ki smo jih zastavili, uresničili. Upam se trditi, da smo celo premaknili meje naših zmožnosti. Zato lahko čestitam vsem tistim, ki so prispevali k temu uspehu. Seveda pa bo potrebno v bodoče še veliko dela, da bomo lahko s ponosom želi, kar smo sejali.

Matej Zorko

ŠPORTNO PLEZANJE

VZPONI V SKALI

V poletju 1999 smo precej časa posvetili vzponom v skali. Tako sta dva plezalca (Gregor Cerjak in Andrej Sotelsk) pridobila kategorizacijo. Pogoj za kategorizacijo pa je izpolnil tudi Nejc Pozvek, vendar jo bo zaradi starostne omejitve lahko uveljavil v naslednji sezoni.

Kvalitetni skalni vzponi v pretekli sezoni:

Sandra VOGLAR	RP: 7c, Jogananda, Kotečnik
	NP: 5.12.a/b (7a+/b), Potrero Chico, dve smeri
Tjaša ZAKŠEK	NP: 7a, Urlo del vento, Arco
Gregor CERJAK	RP: 8a, Guernica, Kotečnik
	NP: 7b, Jeron, Arco
Nejc POZVEK	RP: 7c, Jogananda, Kotečnik
	NP: 7b, dve smeri v Arcu
Andrej SOTELŠEK	RP: 8b/b+, Butnskala, Kotečnik
	NP: več smeri težavnosti 7b+

TEKEME ZA DRŽAVNE ZA DRŽANO PRVENSTVO 1999

cicibani

Matic TREBUŠAK 20. mesto (skupno 29 tekmovalcev)

mlajši dečki

Nejc POZVEK 4. mesto (skupno 36 tekmovalcev)

Starejše deklice

Tjaša ZAKŠEK 6. mesto (skupno 15 tekmovalk)

Starejši dečki

Matej RADOJČIČ 25. mesto (skupno 26 tekmovalcev)

kadeti

Grega CERJAK 7. mesto (skupno 19 tekmovalcev)

TRENINGI V ZIMSKI SEZONI

V obdobju med 1. 1. in 1. 6. 2000 je bilo na obeh stenah na osnovni šoli v Brestanici izvedenih približno 70 treningov.

Kljub temu da smo uvajali nekaj novih načinov treniranja (Huber, blokade), so treningi po treh mesecih postali precej monotoni. Sprememba okolja bi jih nekoliko popestrila. Prav tako bi bila zelo koristna večja umetna stena, na kateri bi lahko poljubno sestavljal smeri. Ena taka možnost se kaže v bodoči telovadnici nove SŠ Krško.

Letos so se pokazali prvi znaki posledic prekomernega (napačnega?) treniranja. V prihodnosti bomo morali treninge izboljšati predvsem po kvaliteti in raznovrstnosti. Dobro bi bilo, če bi šli občasno trenirat na druge »boulder« stene.

TEKEME ZA POKAL VZHODNE SLOVENIJE

V obdobju med februarjem in aprilom smo plezalci vzhodne Slovenije organizirali štiri tekme za pokal vzhodne Slovenije. Eno tekmo smo izpeljali tudi v Brestanici in zanje prejeli pohvale vseh udeležencev. Tekme so potekale še v Framu (hitrostno plezanje), Ptuju (težavnost) in Laškem (balvansko plezanje).

REZULTATI:**mlajše deklice (10 tekmovalk)**

Katja KREJAN	4. mesto	(4,0,6,2)
Urša BERNARDIČ	7. mesto	(5,0,0,0)

mlajši dečki (37 tekmovalcev)

Matic TREBUŠAK	9. mesto	(11,5,4,9)
Simon PERČIČ	18. mesto	(20,0,18,18)
Matic CIZELJ	24. mesto	(23,0,24,18)
Ambrož NOVAK	34. mesto	(24,0,0,0)

starejši dečki (21 tekmovalcev)

Nejc POZVEK	2. mesto	(2,5,1,9)
Nejc ROSTOHAR	13. mesto	(11,15,12,12)

TEKME ZA DRŽAVNO PRVENSTVO (POMLAD 2000)**cicibanke (Kranj, Radovljica)**

Katja KREJAN	15. mesto	(14 , 0)
cicibani (Kranj, Radovljica)		
Matic TREBUŠAK	8. mesto	(7,9)
mlajši dečki (Kranj, Radovljica)		
Nejc ROSTOHAR	18. mesto	(25,11)
starejši dečki (Kranj, Sl. Bistrica)		
Nejc POZVEK		(0,0)
kadetinje (Kranj, Sl. Bistrica)		
Tjaša ZAKŠEK	5. mesto	(5,5)
kadeti (Kranj, Sl. Bistrica)		
Grega CERJAK	3. mesto	(3,3)

PLEZALNI TABOR V ARCU

V obdobju zima/pomlad 2000 smo organizirali plezalni tabor v Arcu, in sicer od 22. do 30. maja. Posvetili smo se izključno plezanju na pogled in na ta način uspeli preplezati veliko smeri do težavnosti 7b.

OBISK PLEZALIŠČ

Po končanem pomladnem delu tekmovalne sezone se bomo posvetili plezanju v skali. Do konca julija bomo plezali predvsem čim težje smeri z rdečo piko, poleti pa se bomo ponovno posvetili plezanju na pogled.

UREJANJE NOVIH PLEZALIŠČ

V zadnjem letu je na Bohorju v soteski Pekel nastalo novo plezališče Nad mlinom. V njem je trenutno deset smeri težavnosti od 6a do 7b+. Smeri so opremljene in imajo v glavnem tudi sidrišča. Bodite previdni, ker se ponekod še krušijo oprimki.

V okolici se kaže še nekaj možnosti za nova plezališča, zato načrtujemo nakup baterijskega vrtalnega stroja.

Plezališče Nad mlinom sta urejala Gregor Cerjak in Andrej Sotelšek

Andrej Sotelšek

**Naši najmlajši pridno trenirajo,
tako da so se že uspešno pomerili na tekmi.**

Simon Perčič

Matic Cizelj

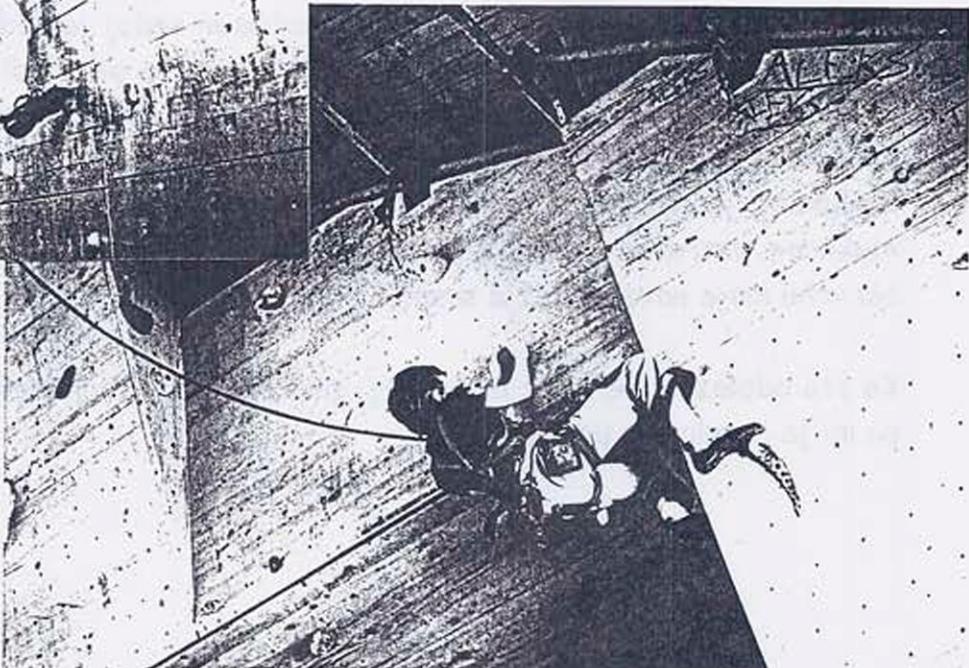

Foto: Gorazd Pozvek

Matic Trebušak

PRVA 7b

4. junija letos smo odšli v plezališče Kotečnik pri Libojah. Najprej smo se ogreli v lažjih smereh, potem pa šli v težje. S Sandro sva plezali v prvem sektorju, kjer me je čakala smer Herkules. Ko sem splezala, sva šli naprej. Sandro sem vprašala, katera bo naslednja. Predlagala mi je Srebrno streho. Ob prihodu pod smer sva srečali mojo sotekmovalko Katjo, ki je študirala Zlato streho. Malce sva poklepatali.

Najprej sem splezala smer, desno od Srebrne strehe, nato pa je še Sandra premagala Djihada ter mi komplete namestila v mojo smer. Ko sem plezala, mi je razlagala, kako naj premagujem težja mesta. Po prvem poizkusu sem malce pojedla in s Sandro sva šli pogledat, kaj ustvarja Andrej v CSN-ju.

Naslednjič smo odšli v Liboje dva dni kasneje. Po dobrem ogrevanju in plezanju nekaj lažjih smeri smo odšli do Srebrne strehe. Najprej jo je splezal Andrej, nato še Nejc. Potem pa sem prišla na vrsto jaz. Plezala sem na »top rope«, da sem si osvežila spomin, kako si sledijo oprimki in stopi. Komplete ter vrv smo pustili v smeri, ostale stvari pa odnesli v luknjo. Tu je Andrej Nejcu napeljal vrv za varovanje v smer Guernica. Ko je Nejc študiral smer in bil že pod vrhom, sem šla nazaj pod svojo Srebrno streho. Navezala sem si vrv za varovanje ter si obula plezalnike. Med tem sta Andrej in Nejc prišla pogledat, ali mi bo uspelo.

Smer se začne s previsom, kjer so same »šalce«, ko pa pridem do roba, se moram stegniti daleč do luknje, ki je ne vidim. Ko sem jo prvič plezala »na top rope«, sem jo zgrešila, potem pa sem si jo označila in sedaj je pod njo polno magnezija. Od tam pa je potrebno priti na rogljiček, nato pa sledi majhen »dinamc« v spodnjo luknjo. Križam in primem še v zgornjo luknjo. Tu pa lahko počivam celo večnost. V luknjo lahko dam nogo ali pa roki do ramen, kolikor pač gre. Ko pridem do lukenj, je pol smeri za menoj, a najtežji del je še pred mano. Prijeti moram »luknco«, »strance«, poličko in kmalu sem na dobrih »grifih« in na vrhu. Na vrhu moje nove najtežje smeri.

Ko sta odplezala še Nejc in Andrej, smo odšli domov. Katera smer bo naslednja, pa mi je Sandra že povedala.

Tjaša Zakšek

Kamniška smer ali Lepota po plezalsko

Oho, čakaj malo, to je pa precej višje kot tisti skalič nad Armeškim, sem ugotavljal. Pred menoj so bili še zadnji koraki po melišču in oziral sem se visoko v nebo, kamor se je dvigal Kogel. No, saj ni tako velik, ampak s svojimi dvestotimi metri je bil zame čisto pravi big wall ala EL CAPITAN. In za razliko od Paklenice se v steni ni lesketalo na stotine novih svedrovcev, temveč je samevalo le nekaj zarjavelih klinov iz 19. stoletja, ki so na skalo pod seboj risali dolge rjave lise.

Vendar, gremo lepo počasi in od začetka. Kakor do vsake stene (odmislimo športno plezališče Retovje) je tudi do vznožja Kogla potrebno narediti nekaj korakov. Če sem bolj natančen, jih je kar precej. Tukaj pa se je pri meni pojavil rahel problemček. Kot jih veliko ve, pa tudi ne, sem takšen človek, ki mu še najbolj ustreza poležavanje na plaži ali pa maratonsko gledanje televizije. Tako mi uro in tričetrt dolga hoja navkreber ni preveč dišala. A nekako sem le zbral dovolj volje, da sva z Andrejem zagrizla v hrib. Hitrost, ki jo je narekoval sem nekaj časa kar lepo prenašal, nato pa je vse skupaj šlo na težje. Noge so kamenele, za dihanje pa sem potreboval čedalje več kisika, ki ga ni bilo od nikoder. Začel sem se spračevati, ali so kasnejši plezalni užitki vredni tega. Odgovora nisem vedel. Pred očmi mi je poplesovala gondola, ki se je vzpenjala do stene. Na žalost le želje trpečega. S pomočjo, najverjetneje pa navkljub tem željam in prividom, sem se priplazil do stene. Tam me je že čakal Andrej, ki je dajal napotke drugemu Andreju (Markoviču), napotke glede smeri, ki je potekala poleg najine. Ves utrujen sem se zvrnil na kamenje, si na glavo poveznil čelado in iz nahrbtnika potegnil vrečko. Hraaaaaaaa! Po nekaj minutah je Andrej svoje pojedel in me zbudil iz nekakšne omamljenosti od vsega dobrega. Iz želodca se mi je dvignil okus po suhi salami. Znak, da se plezanje lahko začne.

Oba si priveževa vrv na pas, pripraviva plezalnike, si oprtava vso potrebno in nepotrebno železje in vrvičevje ter si zaželiva srečo. Začne seveda Andrej in že kmalu izgine nad rahel previs. Pazi! se zadere in v tistem trenutku švigne mimo mene plaz kamenčkov. Hribi pač, si mirno rečem. Andrej je medtem že na štantu, povleče štrik in varuje. Plezam. Pravi balzam za dušo in telo v primerjavi z utrujajočo hojo. Sprva je kamenje sicer še padalo z vseh strani, tako da nisem vedel ali so to res pač hribi, ali pa je za to kriva kakšna ponorela gorska opica, a plezanje je kljub temu postajalo čedalje lepše. Skala je z vsakim metrom v višino pridobivala na kvaliteti, midva pa na užitku.

Po nekaj urah so bili ti čudoviti metri končno premagani. Juhuhuuu! Preplezala sva Kamniško! Sicer sem plezal kot drugi, a vseeno je bila to prva smer, pri kateri bi imel opravka z enim samim svedrovcem in kjer je bilo leteče kamenje nekaj

povsem običajnega. Še naporen sestop (zgrešila sva pot) do desnega dela vznožja stene. Tam žrebava, kdo bo šel po nahrbtnik, ki je čakal dvajset minut stran. Zmagam. Vedel sem, da bi kot tečajnik to moral storiti jaz, a me izmučeno telo ni ubogalo. V tolažbo sem si rekel: »Saj je še mlad.« Ko je prišel nazaj, sva po poti odtekla v dolino.

Takrat sem vedel odgovor na vprašanje, ki se mi je zastavljalo na poti navzgor: Trud se je izplačal.

Grega Cerjak

Z boardom po Turskem žlebu

Že dalj časa se ukvarjam s športnim plezanjem, v zadnjem času pa tudi z alpinizmom. Ker pa tudi boardam, poskušam vse skupaj združiti. Tako sem se konec januarja odpravil s klubom na skupno turo, ki je bila v sklopu letošnje alpinistične šole, na Okrešelj.

Prvi dan smo se povzpeli iz Logarske doline do koče na Okrešlju, kjer smo pustili težke nahrbtnike in odšli na snežišče vadit zimsko tehniko plezanja pod budnim očesom naših inštruktorjev.

Ko smo končali z vadbo, smo ugotovili, da je do noči še daleč, zato smo se nekateri odpravili proti Turskem žlebu. Naš cilj je bil, da še pred nočjo dosežemo vrh žleba in se potem z boardom in s smučmi spustimo do koče. Kar nekaj časa je trajalo, da smo sploh prišli do vhoda v žleb. Tu sem že rahlo čutil utrujenost v nogah, a sem po krajšem počitku nadaljeval. Bolj smo se bližali vrhu, bolj se je spuščala megla in močneje je pihal veter in prinašal vse več kamenčkov z manjšega melišča nad nami. Inštruktorja, ki sta bila vajena takih razmer, to ni niti zelo motilo, saj sta se pred dobrima dvema mesecema vrnila iz Himalaje, Nejca in mene pa je bilo kar malo strah, še zlasti, ko sva zrla navzdol. Trideset metrov pod vrhom smo se ustavili, saj je že preveč pihalo. V sneg sem si z boardom skušal narediti manjšo poličko, da bi se normalno pripravil.

Hitro zapnem vse sponke na turnih čevljih in boardu, malo poslikam in začнем s spustom. Sneg je zelo trd in leden, tako da prvih 70 m samo drsim. Malo me je strah, saj nimam cepina, strmina pa je velika, tako da, če bi padel, bi se verjetno ustavil daleč spodaj. Rečem si: »Kar bo, pa bo.« In naredim zavoj. Uspem. Saj je čisto preprosto, le nekaj metrov me odnese po vsakem zavoju. Iz žleba, kjer je

huda strmina, smo hitro. Če je drugim trem prednost, da imajo smuči in jih ne odnaša na ledu, pa tu pridem na svoj račun. Oni se v kloži in celcu mučijo, jaz pa samo odbrzim mimo njih. Juhuhu ... kakšen užitek. Še sonček je posijal.

V kočo sem prišel izmučen, a zelo vesel, da mi je uspelo brez večjih padcev. Zvečer smo proslavili še sijajno zmago slovenskih rokometašev nad hrvaškimi v Zagrebu. To. Slovenija gre v Sydney.

Naslednji dan vstanemo ob osmih in zunaj sije sonce. Zato se vsi kar se da hitro odpravimo proti Savinjskemu sedlu. Pot je sicer daljša kot včeraj, a ne tako strma. Pa še sonček nas vzpodbuja. V dobrih dveh urah smo na vrhu, kjer nas spet presenetl močan veter in pa tabla: Pozor, državna meja. Kar se da hitro se odpravimo navzdol. Eni peš, drugi s smučmi, jaz pa z boardom. Na koncu vršne strmine pa se mi z boardom pridruži še Boštjan. Zelo uživam, čeprav je sneg čisto poledenel. Ravno, ko hočem narediti zavoj, pa prevozim kup spihanega snega, s katerega padem in si poškodujem ramo. Malo javkam in stokam, pa neham, ko ugotovim, da ne bo pomagalo. Stisnem zobe, vstanem in odboardam navzdol. Kljub bolečini uživam in sem zelo hitro na našem izhodišču. Ostale sem pustil za sabo, tako da jih moram dobreih dvajset minut čakati. Skupaj se odpravimo do koče, kjer pobrem svoje stvari in odpravimo se v dolino. Za konec doživimo še lep pogled na slap Rinka, ki je zgoraj zaledenel v votlo svečo, skozi katero pada voda. Ko pridem do avtomobilov, sem tako izmučen, da samo vržem nahrbtnik v prtljažnik, sedem in si želim, da bi me vsaj rama nehala boleti.

Kljub poškodbi rame lahko turo označim kot zelo uspešno. Dobil sem veliko alpinističnega znanja, pa še naboardal sem se. Res krasen vikend.

Tadej Bernik

ZAPISKI IZ DNEVNIKA YOSEMITE 1999

9. september, San Francisco

Drugi dan žimarimo po SF. Preiskali smo ves San Rafael, našli nekaj sto poceni krip, ta prave pa ne. Pri družini Stone po pozrem kosilu poležujemo in listamo oglase. Kolikokrat smo že klicali? Dodge Ram - kombi, 106.000 milj, kamper. 1400 čukov. Če ni to to?! Čez pol ure se dobimo s pravim morskim volkom. Stari ima 75 let, visok je blizu dveh metrov. Švicar. Seveda je bil na Matterhornu, pol stoletja je preteklo vmes... Dvesto dolarjev da popusta in Žare Lepotec je naš.

13. september, San Francisco

Še vedno v San Frančišku! Bremze nas že malo zafrkavajo. Ampak danes krenemo na jug, resno.

18. september, Needles

Počasi se privajamo na tole divjino. Pravi balzam po enem tednu San Francisca. Poke! Dve leti nazaj smo jih preklinjali, dandanes pa pomenijo smisel življenja. Res odlična plezarija v najboljšem granitu in čudoviti okolici, na višini 2500 m. Dejstvo, da je 5.11.b zgornja meja, rahlo vzemirja...

19. september, Sequoya NP

Tanja je postala teta! Nazdravimo ob osmih zjutraj pred vstopom v park. Ja, tu je pa res kaj videti. Kar nekaj presežnikov nosijo ta drevesa. Po starosti, velikosti, teži, trdoživosti. Po neuporabnosti za kurjavo in industrijsko predelavo. In po tem, koliko bitk med Indijanci ali Indijanci in kavboji so videla.

Srečamo slovensko družino.

Spet zavore...

20. september, Yosemite

»Še nocoj pridemo v Yosemite, naj stane, kar hoče. Počasi bo september okoli, pa še do našega glavnega cilja nismo prišli. Vozim do štirih zjutraj, če je treba.«

Treba je bilo.

Postopamo pod El Capom in se ne moremo načuditi. Kot da bi zrasel, kar smo ga zadnjič videli. To pa je zid!

Naslednji tedni v Yosemitih

Ves teden se vplezavamo v najboljših yosemitskih pokah. Naše plezanje postaja vedno boljše. Cookie cliff, Reed's Pinacle Area, Cascade Wall; same cvetke Yosemitov. Grma se še vedno celi; preko oglasa najdem različna soplezalca za Rostruma in Astromana. Astroman ne velja zastonj kot najlepša plezarija v Dolini. Česa tako lepega v plezanju še nisem doživel (če odmislim Harding Slot). Kar pet raztežajev je spodnje osme stopnje. Z nekaj metulji in štrikom okoli pasu se ure prebijam navzgor po pol kilometrski poki, najlepši, kar sem jih videl. Smeri v steni in plezanje samo je tako dobro, da se o tem ne splača več pisati. Ne bi dosti povedal. Harding Slot. Raztežaj v Astromanu. Po vsej verjetnosti bi imel enake občutke, če bi poskušal zlesti v narobe obrnjen lijak, od spodaj. »Looks like you're entering ass hole!« , vpije Damien.

Po večerji ogledujem rane, ki sem jih pridelal na današnji plezariji. Na levi roki je nastal grd žulj; sploh ni videti nedolžen... Če pomislim, da je Mary Brown zlezla ta raztežaj z obrazom proti dolini, me je kar malo sram, kakšni telebani smo. Peter Croft ga je prvi posoliral brez varovanja.
Pravljice o Butnskali ne razlagam nikomur.

Pri večerji zmeraj kaj lomasti okoli šotorov, ponavadi rakuni. Posvetim in kakšne štiri metre proč od mene stoji medved. Brez hecov.

Ves teden se »švercava« v kombiju. Potem neko noč rangerji naredijo racijo po parkirišču in naju zbezajo ven. Vpraša naju, če imava kakšen poseben razlog, da spiva notri (spet Čukoslabci brez keša). »Of course. I am scared of bears!«

Foto: Boris Slatenšek

28. september, Yosemite

Punci se odpravljata v Washington Column, West face. Lepa tehnična klasika. Hkrati so to priprave na Nose. Sprva naj bi bil Salathe, ampak tam je toliko kaminov in OW ...! Kmalu postane jasno, da bo tudi Nos zanju izredno dejanje. Nos je z vsemi prečnicami in nihajkami še vedno kilometrski nos.

Z Grmo ju pod steno opazujeva. Neverjeten tempo! Prasica pa kar leti navzgor!

05. - 10. oktober, Nose

Na skrivaj v transportko stlačim še eno plastenko vode in »beglse«, kljub temu da je verjetno že dosegala mojo težo, Tanjino pa prav krepko »prevaga«. »Nekako bo že šlo!« je slaba tolažba. Roke se potijo, v želodcu je cmok. Trenutki negotovosti pred vstopom. Zgodnji sva. Danes bi radi fiksirali prve štiri raztežaje in tja gor zvlekli še transportko. Prvi dan naju spremila Anda, Tanjina sestra. Rada bi okusila delček El Capa, pa čeprav s pomočjo žimarjev in fiksov. Medtem, ko Tanja pleza drugi raztežaj, se nama na varovališču pridruži ameriška trojica nasprotnega spola. Nos je pač najbolj oblegana smer v steni. Fantje že kažejo znake nestrpnosti, reče pa nihče nič. S Tan sva se namreč že v dolini odločili za taktiko »Počas, pa zihel!«. To bo šele najina druga tehnična smer po South face v Washington Coloumn nekaj dni pred tem.

Anda je z vsakim raztežajem bolj redkobesedna, saj v življenju še ni bila v steni! Dober začetek, kape dol!

Medtem ko transportka skupaj s fiksi visi s četrtega raztežaja, uživamo sladkosti življenja v kempu. Navdušenje nad uspelim začetkom je veliko. Če priznam; že dolgo sem razmišljala, kako bo z vlačenjem, zato sem skakala in jokala od veselja, ko je Tan prvič dvignila prasico s tal. Natin »podporni team«, Anda in fanta pod steno, naju spodbujajo z glasnim drenjem, medtem, ko se vzpenjava po fiksih. Srce mi močno razbija, Tanji pa verjetno prav tako. Vstopava v El Cap! Ženska naveza! Dolgoletna želja se mi je pričela uresničevati.

Prideva do konca fiksov in že narediva prvo napako, na katero sta naju Andreja tako opozarjala. Za nama pride naveza in spustiva jo naprej. Čas pa leti! Pred nama je poličast svet, čez katerega transportka trojice iz prvega dne ni hotela sama čez in to je bil zadosten razlog, da so obupali. Tokratni navezi pred nama uspe, pa da vidimo, kako bo šlo štajerkam. »Na tri potisni, jaz pa potegnem!« tulim na ves glas. Težko je ko prasica. Transportka si v steni res ne zasuži lepšega imena. Kar pošteno se namučiva, preden jo spraviva čez. Naslednji raztežaj postreže s prečko daleč v desno. Za Tan to niti ni tak problem, toda transportka?! Naporno je že razmišljati, kako jo spraviti mimo vseh strehic, nihajk... Kot da nama je plezanje eden lažjih opravkov v steni.

Prva prava nihajka. Po tridesetih metrih me Tan spusti za več kot pol raztežaja in začne se nihanje: levo, desno... Po nekaj minutah imam občutek, da se gugam čez pol stene. Oprema frfota po zraku, ne vem več, kje je gor, kje dol; samo še poč vidim, ki jo moram v naslednjem nihaju doseči. Zadnje

varovališče dosežem že v temi. Eden od dveh klinov mi ostane v roki, pa še brez čelke sem; še dva frenda... Če vse to zdrži...?

Zjutraj naveza pred nama še poležuje v viseči postelji, me pa se siliva s hladnim sokom in kosmiči. V glavah nama še vedno odzvanjajo večerne litanije obeh Andrejev preko radijske postaje: »Kaj?! Šele tam sta? Kaj pa fksi? Nič?!« Dragi fantje, hvala za vzpodbudo. Iz spalke naju izvleče šele sonce. Ni lepšega! Pozni sva, ampak nič hudega. Drživa se bolj tistega: s čim manj napora. Medtem, ko se Tan prebija skozi »off width«, se sama skušam vživeti v Drejkov nasvet: »Bodi kul in uživaj!«

Na vrhu petnajstega raztežaja sva, Dolt tower. Krasna polica za bivak, ampak ura je šele ena. Greva naprej, Texas flake. Tan je že precej visoko za vogalom, ko vrv za dlje časa obstane. Kamin? Tudi meni kasneje povzroči kar nekaj preglavic. Še raztežaj preko navrtane plate, poč v zgornjem delu pa me pripelje na vrh »škorenjčka«. Pozno popoldan je; za »Camp 4« sva pozni, tukajšnja polica pa je široka le tri decimetre. Tu bova prespali.

Ravno se navadiva na njo, pa že posije sonce. King swing nihajka nama vošči dobro jutro. Tan me spusti kar precej globoko, ko spet začnem izvajati tek preko vertikale do poči daaaleč levo za vogal. Ko jo ujamem, se začne »back cleaning«. Traja in traja, ko mimo švigne naveza, ki je zjutraj vstopila, popoldne pa bo že na vrhu. Sama pridem na štant tega dvojnega raztežaja, »maratonca« pa imata za sabo že »Great roof«, tri raztežaje višje... Žejna sem in izčrpana, toda najprej transportka! Na »Camp 4« naju dohitita dva Baska. V steni pa se lahko zgodi marsikaj?! Kot vsako drugo sadje, tudi razredčen grenivkin sok začne vreti, če ni pasteriziran. Tako se je v nekaj najinih plastenkah sredi El Capa pojavilo plemenito alkoholno vrenje, katerega posledice so izjemne! Celo Baska po domače komentirata nenavadno sestavo zraka v ostenju in grmenje. Odločita se, da bosta raje prenočila na petki, pa čeprav je že pozno... Po večerji pokličeta Andreja; prav tako iz Camp 4; počasi sta se sprijaznila z najinim tempom. Občutek imava, da bi naju rada vsak večer potisnila nekaj raztežajev višje... Nista še obupala, sploh, ko ju presenetiva s fiksom.

Zjutraj hitro požemariva pod »Great roof«. Pred nama so najlepši raztežaji v smeri. »That's the way aha, aha I like it!« si pojem, ko se prebijam pod veličastno streho proti desni. Mala poč pod njo me popelje pod »Pancekake flake«. Konec je prečk in nihajk, samo še navzgor! Tudi transportka je lažja in vleči jo po zraku je prava šala.

Zvečer sta Andreja navdušena, ko se oglasiva iz Camp 6. Danes sva naredili res opazen premik proti vrhu. »Pa le bosta iz stene pred zimo,« se sliši preko radijske postaje. Razkošen bivak, ampak koliko smeti.

»Steaming corner s polnim trebuhom beglsov.« Znamenit kot, ki ga je leta 1993 prosto uspela preplezati Linn Hill; pa pravijo, da je vsaj 8b+. Najmanjše zatiče zatikam v zelo zelo majhno poko v kotu; ne zaupam jim preveč. »Varujem,« odmeva v steni in Tan je čez pol ure že v naslednji »flare« poki. Opazujem plezalca, ki se nama bliža. Možakar tehničari z dvema zatičema, ki ju ves čas izmenično zatika in tu pa tam komajda pusti kakšno varovalo. Ne razumem, kako si upa delati takšne »runoute«. Slišim še: »Andie, here is like free climbiaaaaa...« in že je petnajst metrov nižje. Se jim to pogosto dogaja? Še enkrat si rečeva: »Ziher pa počas!« Tan ima pred sabo še ta raztežaj in zadnji, meni pa je ostal še oni vmes. Malo postaja že monotono, misliva samo še na vrh. Tan je že gori in kmalu za robom izgine tudi transportka. »Samo še tole odžimaram...«

Objemava se, smejeva in hkrati jočeva od sreče. Uspelo nama je.

Ura je sicer šele pet popoldan, ampak kakšen sunnyside, fantje!

Vidimo se šele jutri.

Foto: Tanja Rojs

Od septembra do novembra
1999
so Sandra Voglar
in
Tanja Rojs,
Andrej Sotelšek
in
Andrej Grmovšek
plezali v
ameriških in mehiških
plezališčih.

12. - 15. oktober, Salathe/Freerider

Dan se počasi prevesi v popoldan in za nama je Free Blast. Prvi raztežaj v Salathe nama postreže s prav musavim detajlom v plati - 5.11c. Sledi lažji cug, potem pa Hollow flake. »V boj, zastave slave, naprej, junaška kri!«, odmeva po ostenju El Capitana. Na videz korajžno srce v resnici zleze v hlače. Sploh ne zgleda bog ve kaj, ampak cel cug lufta... Sicer pa imava še Stephan's traverse za uvod. Menda znese za 5.12a ali b... Za vogalom pa... glej ga zlomka! V plati sicer lepo blešči svederček; strašno rajca in zanesljivo kaže pot čez musavino. Toda poka pred njo pelje kakih trideset metrov dol... in tam doli bi se verjetno dalo prečiti v Hollow flake. Res je da so vsi do sedaj frikali težjo, Glovačeve varianto. Kdo jim je pa kriv?

»SLOVENSKA VARIANTA PROSTE PONOVIDITVE SALATHE!« V mislih berem naslovnice svetovnih klajmerskih cajtengov, ampak malo višje, sredi Hollow flake me, trideset metrov nad zadnjim varovanjem, preplavi občutek krivde, prevare. »Če se zdajle odlepim, odletim vse dol do Luciferjevega kraljestva. Ne bom lagal! To varianto so prvi splezali Angleži, lani. Samo da še enkrat pridem živ na polico!« Bošta se prav nemarno reži in slika. Za moje tegobe mu ni prida mar. Da bi imel vsaj enega prijateljčka s šest ali sedem colsko oznako...!

Hollow flake je daleč pod nama, na žalost pa tudi sonce. V trdi temi žemarim do konca fiksa sredi devetnjastega raztežaja. Med nočno tehniko sem malo neroden in čelka kakor meteor švigne skozi temo. Kmalu po polnoči na polici Alcove mlatimo kislo zelje in tuno iz konzerve, zjebani do konca in naprej.

»Poglej ga, novo jutro!« Ampak mi nismo dosti boljši od prejšnjega večera. Scottie Burk nama je že nekaj dni pred vstopom v smer pojasnil, kako naj se lotiva off widtha, ki je varianta najtežjega, devetnjastega raztežaja. »Boys, it hurts,« je stokal in kazal brazgotine, ki jih je v njem nabiral spomladi, in še dodal: »brez friendov številka šest in sedem ne bo šlo...«

»Klinc, bova pa topopala.« S tem sva se sprijaznila, še preden sva vstopila. Zvezala sva dve vrvi in eden je drugega spustil daleč v dolino, na osemnajsti štant. Petinsedemdeset meterski off width je vsakemu vzel dve uri. Če ne štejem energije, vitalizma (Beri Župančiča.), kože na hrbtnu in še kje drugje. (Sredi tega off widtha je bila plastenka vode; sam bog ve, kdo jo je pustil tam. Lahko pa verjamete, da je zanesljivo ostala prazna).

Ob enih sva na El Cap Spire »One of the most dramatic camping spots in the world«, kot ga je označil Piana. Oba se strinjava s to trditvijo. Vroče je tako, da se o tem ne splača več pisati. (Bošta gre spet v dolino.) Vlečenje prasice iz doline zgleda prav eksotično, tukaj pa še najbolj spominja na pasjo vprego. Težka je; v njej je menda vse, razen zadostnih količin vode in hrane.

Sledita še dva »lažja« raztežaja: 5.10 in 5.11, potem pa prideva pod najtežjega (z varianto Freerider). Odločila sva se, da bova v tem delu smeri poizkusila preplezati Huberjevo varianto in ne »Teflon corner«, ki sicer nosi enako oceno.

Foto: Boris Slatenšek

Ključ je bil v plati, v enem samem gibu. Vsak je nekajkrat poizkusil, neuspešno.

Zvečer sta naju dekleti preko radijske zvezze vzpodbujali, češ, do kod sva že prišla prosto, da bo že šlo... Nama pa je bilo že povsem jasno, koliko je ura.

Zjutraj so bili prsti trdi in boleči, blazinice pa brez kože. Ni šlo, naj sva si še tako želela in poizkušala, ni in ni šlo. En sam gib v celi steni je dovolj, da vzpona ne opraviš prosto. Pravil igre se ne da spremeniti. Sicer pa bo stena počakala; midva morava ven, drugače bova umrla od žeje.

Tudi v zgornjem delu smeri sva se trudila s prostim plezanjem, ne pa več »na nož«. Spoznala sva, da so nama v Freeriderju glavni problem granitne plošče, ne pa poči, kot sva sprva pričakovala. Devetindvajseti raztežaj (12b), ki pripelje do velike strehe (in kjer se varianta Freerider odcepi levo), je najtežja poč v tej smeri in Grma jo je kot drugi splezal z enim počitkom. To nama je dalo vedeti, da bi po nekaj poizkusih tudi od spodaj šlo.

Na vrh sva pripelzala popoldne četrtega dne. Dekleti sta prinesli vode, Bošta pa je spet slikal. Bila sva vesela, pravzaprav srečna. Nobenega razočaranja. Smer, o kateri sva sanjala že leta, sva vsaj poizkusila. Segla sva po sanjah, čeprav le za hip. Ostala je izkušnja. In izliv. In ta je najpomembnejši.

Sandra in Andrej

PRVA POSAVSKA HIMALAJSKA ODPRAVA OSVOJILA 6. NAJVIŠJI VRH NA SVETU ČO-OJU (8201M)

ZAKAJ ODPRAVA

Kot vsi Slovenci, tudi Posavci zelo dolgo in radi zahajamo v hribe, toda z alpinizmom se je v našem koncu ukvarjal le redko kdo. No, pred dobrimi desetimi leti smo z majhno alpinistično skupino začeli tudi mi bolj organizirano delati in naša skupina je kmalu prerasla v alpinistični odsek pri planinskem društvu Bohor, iz katerega pa je nastal samostojen klub, ki smo ga poimenovali Posavski alpinistični klub. V teh desetih letih smo postali tudi že nekako prepoznavni v slovenski alpinistični srenji. Speljali smo tudi nekaj manjših alpinističnih odprav, kot na primer na Aconcaguo, v perujske Ande, na Madagaskar, dvakrat v Yosemite pa še kaj. In tako se je porodila zamisel, da bi ob desetletnici organiziranega alpinističnega udejstvovanja v Posavju, organizirali svojo prvo himalajsko odpravo. Seveda si nismo že takoj na začetku želeli izbrati kakšen »špon«, zato smo si izbrali, kakor pravijo, enega od »lažjih« osemtisočakov, pa vseeno šesti najvišji vrh na svetu, 8201 metrov visok Čo Oju.

Ker pa se nas v klubu ni dovolj prijavilo za tako odpravo, smo nekaj enako mislečih poiskali še iz drugih društev in tako je odprava je štela devet članov, in sicer je bil vodja Marjan Zver, člani pa Bojan Kurinčič, Matej Zorko, Primož Štular, Franc Oderlap, Milan Potočnik, Franci Kokalj (zdravnik), Danilo Tič in Gorazd Pozvek. Moralo bi nas biti deset pa se je ravno zadnje dni pred odhodom pri treningu ponesrečila Andreja. Še dan prej smo bili skupaj na zadnjem

sestanku v Kamniški Bistrici in pili njen nalezljiv optimizem in bili deležni njene neizmerne energije. Na žalost je ostal njen himalajski sen zakopan v skalovju Kukove špice.

ODHOD

Na pot smo se odpravili 25. avgusta. Vzpon po letalskih stopnicah je pomenil pravo olajšanje, saj so bili zadnji dnevi neskončno dolgi, mučni in boleči. Ob pogledu na mahajoče otroške ročice in pozdrave domačih z letališke terase vsakega še malo stisne v grlu in že ostanemo vsak s svojimi mislimi pripeti na tesne letalske sedeže.

PRIHOD

Po neprespani noči se znajdemo sredi živopisanega vzhodnjaškega vrveža. Samoohranitveni nagon nas kmalu spremeni v poskakajoče možicljive, ki se mrzlično umikajo vsem mogočim in nemogočim vozilom. Bobniči trpijo zaradi predirnih zvokov tisočerih trobelj, najbolj pa smo razočarani nad obupno onesnaženo zračno gmoto, ki pokriva katmandujsko kotlino. Seveda pa nas to ne odvrne od sprehodov in kolesarskih izletov, ki nas popeljejo po običajnih turističnih točkah.

PRIVAJANJE NA VIŠINO

Aklimatizacija je potekala v Nepalu, in sicer v pokrajini Kumbu, v osrčju gora okoli Everesta. Iz Lukle smo se povzpeli po znani trekinški poti skozi Phakding, Namche Bazar, Thyangboche, Periche do Gorak Shepa na višini 5288 metrov. Od tu tri dni hodimo na aklimatizacijske ture, najbolj pa vsi uživamo, ko nas Koki (dr. Kokalj) pelje skoraj do enke (pribl. 5700m) pod Pumori in nam razлага, kako je sam plezal pred tremi leti na ta vrh, za katerega pravi R. Messner, da je eden najlepših na svetu.

Prijeten in umirjen ritem aktivnosti je tisto pravo, kar potrebujeta duša in telo. Še tleča iskra skrbi se v tem okolju skrije globoko v podzavest. Že obledeli spomini izpred dvajsetih let, ko smo kot mladci navdušeno spremljali našo odpravo na Mt. Everest, ponovno oživijo. Na poti naletimo marsikje na sledi odprave, kot so sodi z napisom Jaho, visoko na moreni pod mogočnimi očaki pa spominska plošča Ang Puju, ki ga je Everest takrat vzel k sebi. S strahospoštovanjem občudujemo mogočne ledene stene in grebene, Ama Dablam, Nuptse, Everest, kjer so sledi začrtali prijatelji. Nekaterih ni več.

In ko te pot vodi mimo pokošenega travnika, se lahko ustaviš, zapreš oči in globoko vase potegneš vonj posušenih trav, takrat si za nekaj trenutkov spet doma.

POT V TIBET

Po uspešni aklimatizaciji se vrnemo v Katmandu, glavno mesto Nepala, kjer nakupimo še vso manjkajočo opremo in hrano in nadaljujemo pot na Kitajsko, v Tibet. In prva resna preizkušnja je že skoraj usodna, pa jo na srečo dobro prenesemo. Železni drog, ki prečka cesto le nekaj metrov nad tlemi, bi lahko pometal pol odprave s strehe zibajočega se avtobusa. Zadnji hip ga opazimo in se skoraj panično vržemo in prilepimo na streho avtobusa. Uf!

Drugih težav na poti pa presenetljivo nimamo in kitajski carinski uslužbenki se skoraj uspe nasmehniti. V avtobazi se cesta konča, mi pa smo že skoraj 5000 metrov visoko.

BAZA

Daleč stran od civilizacije je zraslo pravo človeško mravljišče. Barvitost šotorov se kosa z barvitostjo molilnih zastavic, ki plapolajo razpete med njimi. En mesec se ne bomo spuščali nižje od 5700 metrov. Dopoldnevi so ponavadi jasni, popoldan pa skoraj vedno sneži. Toda delo na gori nam gre kljub temu dobro od rok. Ker smo tudi že kar dobro aklimatizirani, hitro postavimo tabor 1 na višini 6400 metrov in tabor 2 na višini 7100. Potem pa se vreme pokvari in zapade veliko novega snega. Po kratkotrajnem izboljšanju prva proti vrhu poskusi francoska komercialna odprava, ki pa nima sreče, saj njihovega vodjo, znanega himaljaca Marca Batarda, enega klienta in enega od Šerp zajame na višini 7700 metrov plaz in jih odloži 300 metrov niže, na srečo nepoškodovane. Po tem dogodku bazni tabor takoj zapustijo tri odprave. Na vrh se nato prebije združena japonsko - korejska odprava, okrepljena s Šerpami in s pomočjo dodatnega kisika. Sami se, opogumljeni s tem uspehom sosednjih odprav, odločimo, da tabora tri ne bodo postavljalni in da bodo poskusili proti vrhu kar iz tabora 2. Prva sta prišla do priložnosti za vzpon Dani in Matej, toda zaradi hudega mraza sta se kmalu obrnila in sestopila v bazo.

VRH

Na enki noč mine kar mirno, le miška, ki nam dela družbo, je celo noč rogovili po ostankih naše hrane. Saj ne moti preveč, le dobro aklimatizacijo ji malo zavidamo.

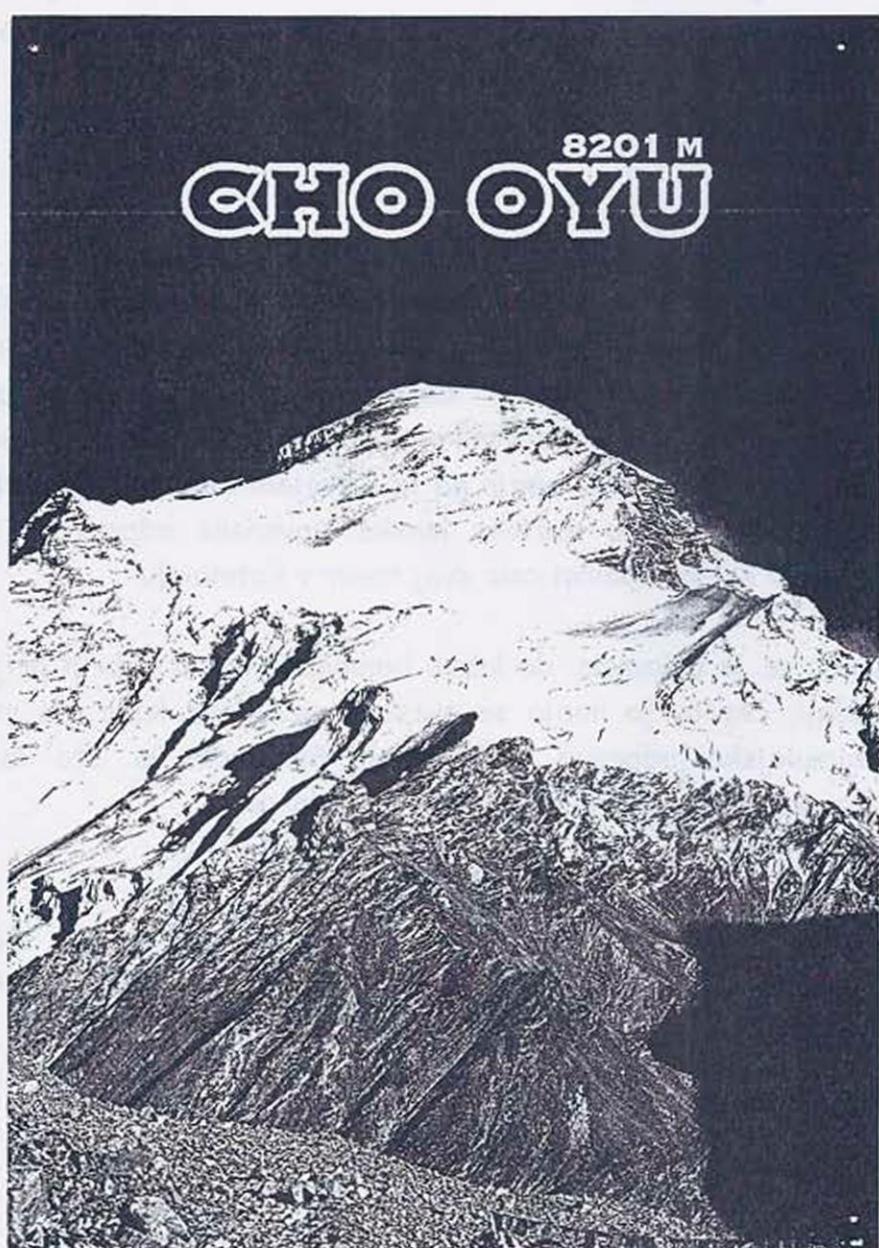
Dvojka je 700 metrov višje, prehod čez strm pas serakov nekje na pol poti pa olajšajo fiksi. S Francem sva sama, saj je Gorazda zvila driska. Čez dan počivava, opravlja te in one potrebe in kuhava, kuhava, kuhava. Temperatura v šotoru se povzpne na 50°C, da bi s prvimi oblaki na nebu hitro padla pod ledišče. Pred polnočjo začneva z mukotrpnimi pripravami na odhod. Varljiv občutek mi pravi, da sva podihala še tisto malo kisika, ki se je znašel v šotoru. Sicer pa je mit o težkem dihanju na višinah privlečen za lase in skregan z resnico. Dejansko je dihanje prav lahkotno, saj se redek zrak brez težav pretaka skozi dihala. Seveda pa je to pihanje in dihanje povsem brez učinka.

Okoli enih se podava v objem ledeno mrzle noči. Prve ure minevajo v nenehni skrbi za otrple prste, neprestano stikam pesti in zvijam stopala. Do zadnjih fiksov čez skalno stopnjo na višini 7600 metrov je gaz lepa in urejena, potem pa se začne kalvarija - to je tisto, kar doživlja izčrpan gornik pod vročim opoldanskim soncem visoko v pobočjih Kredarice, ko mu spomladanski gnilec ne da in ne da dihati. Že od najstniških let dalje mi je gaženje snega pomenilo priljubljeno obliko rekreacije in zabave, pogled na globok jarek, ki se vije za menoj, pa me je vedno navdajal z nepopisnim zadovoljstvom in prijetnim občutkom, da na svetu vendarle počnem nekaj koristnega. Tokrat pa so občutki povsem drugačni. Saj ne bom nikamor prišel.

Jutro prinese tudi sneženje in do popolne idile nama manjka le še orkanski veter. Nemočno se sesedem v sneg in sporočim v bazo, da je tukaj res »zajeb«, Francu pa diskretno namignem, če ne bi morda tisto malo energije, ki jo še imava, usmerila v kako drugo smer. Ampak Franc noče o tem nič slišati. Danes ga je sama trma, ampak tista prava, koroška. Več o naravi te trme nam pove geografsko dejstvo, da le ta preveva tudi živelj na Jezerskem, to pa je znano tudi kraj, ki bi ga poselile Šerpe, če bi jih po kakšnem naključju prineslo v Evropo. In tako greva naprej. Na višini 8100 metrov se strmina vnese in ponovno zasledim solidno gaz. Na vrhu me počaka modro nebo, vse naokoli pa se kopičijo oblaki. Brezskrbno posnamem avtoportret in nekaj panoramskih slik, če bo tehnika zatajila, bom lahko podobne posnetke zrežiral na Tošcu ali pa na Lepi špici nad Trbižem. Sestopam presenetljivo hitro. Srečam Franca. Tudi on bo prav kmalu na vrhu.

V šotoru na dvojki izmučen čakam Franca, ki se že v trdi noči ves utrujen zvali k meni in zaspiva kot ubita.

(29. septembra malo pred polnočjo sta Primož Štular in Franc Oderlap krenila proti vrhu in ga dosegla naslednji dan, in sicer Štular ob 12.50 in Oderlap ob 15.45. Sestop z vrha se je srečno končal, čeprav je za Oderlapa potekal v dramatičnih okoliščinah, ker je imel hude bolečine v trebušni preponi in je zato vsak korak bil zanj zelo težak. V šotor tabora 2 se je vrnil šele ponoči. Z vzponom na vrh je bil kronan trud celotne odprave, ki je vso delo na gori opravila brez pomoči Šerp in dodatnega kisika.

GORA NI VEČ DOVOLILA

Vreme na gori se nato zopet poslabšal, kar za ta letni čas ni ravno običajno, saj bi se monsun moral končati že prej. Vseeno nato na goro odidejo še Kurinčič, Zver in Kokalj. Na taboru 2 se nato pri Zveru začnejo kazati znaki možganskega edema in zato naslednje jutro takoj sestopi, Kurinčič pa oceni, da so razmere preslabe in prav tako sestopi v bazo. Na dvojki ostane le Kokalj, ki nato ponoči poskusi s francosko odpravo, ki pa ji kljub pomoči Šerp ne uspe priti dlje kot do 7400 metrov. Tisti dan nato na dvojko prideta tudi Tič in Pozvek, ki še upata, da se bo vreme izboljšalo, toda gora se ovija v oblake, začne padati sneg in gospodariti začnejo viharji. V hudem mrazu in vetru nato vsi trije podrejo šotor in poberejo vso opremo ter sestopijo v bazo. So čisto zadnji možje na gori, saj so vse odprave že pospravile svoje tabore.

ZA ZAKLJUČEK

Večino udeležencev odprave je bilo prvič v Himalaji, tako da so bili brez tovrstnih izkušenj, vsi pa imajo veliko izkušenj iz evropskih in južnoameriških gora. Vseeno pa smo čutili, da se med slovensko alpinistično srečo na odpravo gleda nekako podcenjujoče in se ji daje bolj malo možnosti za uspeh. Tudi v večini poročil in oglašanju predstavnikov PZS, že po uspešno zaključeni odpravi, naša odprava ni bila omenjena, nanjo pa je v svojem članku v Planinskem vestniku pozabil celo dr. Burnik, ko našteva lanske slovenske odprave v Himalajo, pa čeprav je z našim kargom poslal celo svoj tovor v Katmandu.

Toda na koncu se je pokazalo, da lahko homogena ekipa dobrih prijateljev uspe tudi v Himalaji, čeprav jo imajo za autsajderje. Toda kaže, da sta bila člana posavske himalajske odprave tudi edina Slovenca, ki sta lani stala na osemčisočaku, kar še povečuje uspeh celotne odprave.

Gorazd Pozvek
Primož Štular

Posavskemu alpinističnemu klubu so v letu 1999 tako ali drugače pomagali naslednji sponzorji in donatorji:

ZAVAROVALNICA TRIGLAV KRŠKO
Q TECHNA KRŠKO
SIAP d.o.o.
ABB SLOVENIJA
HVALA IVAN s.p.
IMT LJUBLJANA
OBČINA KRŠKO
NE KRŠKO
MOST d.o.o. KRŠKO
ENC d.o.o.
IBE d.d., LJUBLJANA
KATASTER d.o.o. KRŠKO
SKALCA d.o.o. BREŽICE
BREBUS INTEGRAL BREŽICE
LESNINA TRGOVINA LJUBLJANA
BELINKA PERKEMIJA
MILAN TATALOVIČ
VLADIMIR ROSTOHAR s.p.
T&T AOP KRŠKO
AFP DOBOVA
IGLU ŠPORT LJUBJANA
PIHALNI ORKESTER VIDEM
PEKARNA PAPEŽ KRŠKO
ANAPURNA WAY LJUBLJANA

TELEKOM SLOVENIJE
NUKEL d.o.o. KRŠKO
TERMOELEKTRARNA BRESTANICA
KOSTAK d.d., KRŠKO
OBČINA BREŽICE
NUMIP KRŠKO
ELMONT KRŠKO
EIMV LJUBLJANA
KOLORTISK GERŠAK KRŠKO
TILIA TRGOVINA NOVO MESTO
DZS LJUBLJANA
C&G d.o.o. LJUBLJANA
GIZ GRADIS
DOLENJSKA BANKA d.d
MELAMIN KOČEVJE
MIZARSTVO NOVAK ŽARO
BORIS FEKONJA
BABY CENTER BREŽICE
ŠPORTNA TRGOVINA DELFIN
T.E.R.R.A. ŠPORT MARIBOR
AGECNIJA ZA VARNOST
TRGOVINA K 2
GOSTIŠČE RIBNIK DULAR JOŽE

Sredstva, ki so nam jih nakazali sponzorji in donatorji, smo namenili predvsem za organizacijo prve posavske himalajske odprave na šesti najvišji vrh na svetu, 8201 metrov visoki Cho Oyu, odprave v Severno Ameriko in Meksiko in za organizacijo tekmovanja v športnem plezanju za prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije na plezalni steni v Brestanici.